

PHẦN 7

Sandy Savarano hay Curtis Caldwell đã hết sức cẩn thận khi điện thoại ở đầu đường nơi ở của Lacey. Hắn mang một bộ tóc giả màu xám, một mớ râu lún phún màu muối tiêu trên cằm cùng một màu áo thun và một quần jean bạc màu thay đổi bộ vét tông. "Khi bước ra khỏi trụ sở cảnh sát, cô ta đã đi bộ về nhà, hắn thì thâm, mắt nhìn quanh con đường. Ta không thể nào loanh quanh mãi ở đây được. Có một chiếc xe cảnh sát đậu ngay trước cửa ra vào tòa nhà của acoo ta. Không chừng họ đang bảo vệ cho cô ta".

Hắn bắt đầu bước theo hướng Tây nhưng rồi đổi ý và quay ngược lại. Hắn sẽ canh chừng chiếc xe cảnh sát kia một lúc xem sao, để xác định coi mấy người cảnh sát đó có phải đang làm công việc bảo vệ cho Lacey Farrell không. Hắn không cần phải chờ lâu. Ở nơi góc đường mà hắn đang đứng, hắn thấy một hình dáng quen thuộc mặc một bộ quần áo màu đen, mình ôm cái túi di lịch, bước ra khỏi tòa nhà và dọi một chiếc tắc xi. Trước khi bỏ đi, hắn nhìn xem xoi những người cảnh sát đang ngồi trong xe sẽ làm gì đây. Một lúc không lâu sau đó, một chiếc xe vượt đèn đỏ ở góc đường và chiếc xe tuần tiểu đang đậu ở đó liền bật đèn quay lên và đuổi theo.

"Tốt rồi, như thế ta đỡ lo về mặt này"

Khi họ đi đến nhà hàng, sau khi đã làm các thủ tục cần thiết cho việc hỏa táng Isabelle, Jimmy Landi và Steve Abbot trở về ngay văn phòng làm việc của Jimmy. Steve rút gần đầy hai ly uity-ky và đưa một ly cho Jimmy.

- Tôi nghĩ là cả hai chúng ta đều cần thứ này.

Jimmy gật đầu.

- Đúng thế, ngày hôm nay hết sức khủng khiếp.

Isabelle được hỏa táng ngay sau khi nhận lãnh được xác và tro sẽ được chuyển về nghĩa trang công của Thiên Đàng tại Westchester, đặt trong lăng mộ gia đình.

- Cha mẹ của tôi, con gái tôi, bà vợ cũ của tôi, tất cả những người đó đều nằm chung tại đó. - Ông ngược lên nhìn Steve. - Chuyện có kỳ quặc không? Một tên nào đó muốn mua căn hộ, sau đó trở lại giết chết Isabelle, một người không tự vệ. Người ta không thể nói là bà ta đã khoe của cái vì bà ta có gì đâu. Bà ta không hề quan tâm đến các thứ vợ vắn đó.

Nét mặt ông pha lẫn nỗi lo sợ và giận dữ.

- Tôi đã nói với bà ấy là hãy bán căn hộ đó đi. Nhưng bà ấy cứ nghiền ngẫm về cái chết của Heather, quả quyết đó không phải là một tai nạn! Bà ta sẽ điên mất vì cứ nghĩ như thế. Luôn cả tôi nữa chứ, cũng sẽ điên mất. Bà ấy ở lại đó không có lợi ích gì cả. Ngoài ra bà ấy cần đến số tiền đó. Tên Waring mà bà đã lấy không để lại cho bà một đồng xu nào hết. Tôi chỉ muốn bà ấy có một cuộc sống bình thường. Và rồi người ta đã ám hại bà ấy. - Mắt ông long lanh nước mắt. - Bây giờ bà ấy đã tìm thấy Heather rồi đó, cũng có thể đó là điều mà bà mong muốn. Ai biết được.

Cố gắng hết sức mình để thay đổi đề tài nói chuyện, Steve Abbot tăng hằng.

- Jimmy à, Cynthia sẽ đến ăn tối vào khoảng mười giờ. Tại sao ông không đi ăn cùng chúng tôi?

Landy lắc đầu.

- Không, nhưng dù sao cũng cảm ơn anh. Tôi rất cảm kích sự ân cần của anh, Steve à, dù cho anh có chăm chút cho tôi gần một năm nay, từ khi Heather qua đời. Bây giờ việc đó phải chấm dứt thôi. Mọi việc sẽ êm xuôi mà. Các người không cần phải bận tâm cho tôi và anh nên quan tâm đến cô bạn gái của mình hơn. Thế chừng nào các người định lấy nhau đây?

- Tôi không muốn hấp tấp trong việc này, - Steve trả lời với nụ cười. - Hai vụ ly hôn đã quá đủ với tôi rồi.

- Anh có lý đấy. Đó cũng là lý do tại sao suốt thời gian này tôi vẫn sống độc thân. Và anh bạn còn trẻ mà, còn nhiều năm dài trước mắt.

- Cũng không dài lắm đâu. Ông cũng không được quên là tôi đã bốn mươi lăm tuổi rồi.

- Chuyện đùa! Vậy anh nên biết là tôi vừa được sáu mươi tám tuổi vào tháng trước, - Jimmy càu nhàu. - Chính tôi đây cùng còn nhiều năm trước khi xuôi tay. Anh cố đừng bao giờ quên chuyện đó.

Ông nheo mắt với Steve và hai người cười xòa. Steve uống hết ly của mình rồi đứng lên.

- Chắc chắn ông còn nhiều thời gian và tôi cũng mong điều đó. Đến khi nào chúng ta đến được Atlantic City, dân ở đó nên tránh xa chúng ta, có đúng vậy không?

Anh nhận thấy Jimmy liếc nhìn đồng hồ.

- Thôi tôi nghĩ tôi nên xuống dưới để lo cho khách đây.

Sau khi anh ta đi rồi, nhân viên tổng đài gọi Jimmy.

- Thưa ông Jimmy, có một cố Farrell nào đó muốn được gặp ông. Co ta nói là nhân viên địa ốc mà bà Landi đã giao công việc.

- Cô hãy nói máy cho tôi, - Ông đáp lại thật hăng hái.

Khi trở về văn phòng làm việc, Lacey trả lời qua loa các câu hỏi của Rick Parker về cuộc hội kiến với thanh tra Sloane.

- Ông ấy có cho tôi xem hình, nhưng không có cái nào giống với tên Caldwell cả.

Một lần nữa cô đã từ chối lời mời ăn tối của anh ta.

- Tôi có nhiều việc cần phải hoàn tất, - cô lấy cớ đó với nụ cười.

Nhưng đó là sự thật đấy.

Cô chờ cho tất cả nhân viên của công ty đi về hết rồi mới đem cái túi du lịch đến máy photocopy, làm hai bản sao của cuốn nhật ký, một cho bố của Heather và một cho chính cô. Chỉ sau đó cô gọi điện đến nhà hàng của ông Landi.

Cuộc trao đổi thật ngắn gọn. Ông Landi đang chờ cô.

Tim được chiếc tắc xi vào giờ bắt đầu của các chương trình giải trí gần như là một phép lạ, nhưng cô đã gặp may. Có một chiếc vừa đậu xích ngay trước tòa nhà. Lacey liền chạy băng ra và chui ngay vào trong đó trước khi bị người khác chiếm lấy. Cô cho địa chỉ nhà hàng Vebezia, trên đường 56 phía Tây, ngồi thu người sau trong băng và nhắm mắt lại. Chỉ đến lúc đó cô mới rời lỏng cảnh tay khỏi cái túi mà cô đang ôm trong người. Tại sao lúc nào cô cũng có cảm giác căng thẳng như thế? Và tại sao lúc nào cô cũng có cảm tưởng là có một ai đó đang theo dõi cô vậy?

Tại nhà hàng, phòng ăn đầy khách kể cả quầy bar. Khi cô vừa cho biết tên mình, cô nhân viên tổng đài ra hiệu cho ông Maitre.

- Thưa cố Farrel, ông Landi đang chờ cô trên lầu - ông này báo cho cô biết.

Trên điện thoại, cô chỉ nói là Isabelle đã tìm thấy cuốn nhật ký của Heather và muốn cô trao nó lại cho ông.

Nhưng một khi ngồi trong phòng làm việc rồi, đối diện với con người to lớn buồn phiền đó, Lacey có cảm tưởng như sắp bắn một phát súng vào một người đang bị thương. Tuy vậy cô buộc phải nói không úp mở các lời trần trối của Isabelle.

- Tôi có hứa là sẽ giao lại cho ông cuốn nhật ký, - cô nói. - Và tôi cũng có hứa với Isabelle là tôi sẽ đọc nó. Những lời chính xác của bà ấy là "hãy chỉ cho ông ấy chỗ...mà..." Bà ấy muốn tôi chỉ cho ông chính xác một điểm. Vì một lí

do nào đó, bà ấy hy vọng là tôi sẽ tìm ra được cái mà đã bắt bà phải nghi ngờ về cái chết của cô con gái ông. Tôi đã cố hết sức mình để thực hiện đúng các mong muốn của bà ấy.

Cô mở túi xách và lấy các trang của cuốn nhật ký mà cô đã mang theo.

Jimmy Landi chỉ liếc nhìn vào trong rồi xoay mặt đi.

Lacey cho rằng việc nhìn tuồng chữ của đứa con gái mình sẽ làm cho ông rất khổ tâm, nhưng lời nhận xét hết sức đanh thép.

- Đó không phải là bản chánh.

- Tôi không mang chúng theo đây. Tôi định ngày mai sẽ giao chúng lại cho cảnh sát.

Mặt của Landi trở nên đỏ vì phẫn nộ.

- Đó không phải là điều mà Isabelle đã nhờ cô.

Lacey bật đứng dậy.

- Thưa ông Landi, tôi không còn sự lựa chọn nào hết. Ông nên hiểu là tôi đã gặp phải nhiều khó khăn khi phải cắt nghĩa cho cảnh sát tại sao tôi lại đi ăn cắp một tang chứng nay tại nơi xảy ra một vụ án mạng. Tôi tin chắc là bản gốc sẽ được hoàn trả lại cho ông, nhưng hiện giờ tôi e là ông phải nên bằng lòng với bản sao này, như tôi vậy, - cô nói tiếp trước khi bỏ đi.

Ông không thèm ngược lên nhìn khi cô rời khỏi căn phòng.

Khi về đến nhà, Lacey bật ngay đèn cửa ra vào và đi vài bước trước khi nhận cảnh hỗn độn đang bày ra trước mắt cô. Các ngăn tủ đều bị kéo bỏ ra ngoài, các tủ quần áo bị lục soát, các gối đệm quăng dưới đất. Ngay cả cái tủ lạnh cũng bị lấy đồ ra hết, cửa mở toang. Quá sửng sốt, cô nhìn cái thảm họa này và khi bước đi lại vấp phải các vật đang nằm ngổn ngang. Cô đi đến máy liên lạc nội bộ và gọi cho người quản lý tòa nhà. Trong lúc ông ta báo cho cảnh sát, cô điện cho thanh tra Sloane. Ông ấy đến gần như cùng lúc với các nhân viên cảnh sát của trụ sở gần đây.

- Cô biết rõ họ muốn tìm vật gì phải không? - Ông hỏi bằng một giọng vô sắc.

- Phải - Lacey đáp lại - Cuốn nhật ký của Heather. Nhưng nó không có ở đây. Nó đang nằm trong phòng làm việc của tôi. Tôi hy vọng là kẻ gây ra việc này không có sáng kiến đến đó tìm.

Trong chiếc xe cảnh sát đưa họ đến văn phòng địa ốc, thanh tra nói những lời cảnh báo thông thường.

- Tôi chỉ làm theo lời trần trối của một người sắp chết mà thôi - cô phản kháng lại. - Bà ấy yêu cầu tôi phải đọc cuốn nhật ký của đứa con gái bà và sau đó giao lại tận tay cho ông Landi. Đó là điều tôi đã làm. Lúc tối nay tôi đã mang một bản sao cho ông ta.

Khi đến phòng làm việc của cô, Sloane không hề rời khỏi cô nửa bước trong khi cô mở tủ và lấy ra cái bao thư màu vàng trong đó chưa đựng các trang giấy gốc của nhật ký.

Viên thanh tra mở nó ra, rút ra vì tờ, xem xét một lúc rồi hỏi cô:

- Cô có chắc là đã đưa ra hết rồi không?

- Đây là tất cả những gì Isabelle đang cần trong tay khi bà ấy chết, - Lacey trả lời với hy vọng là ông ta sẽ không hỏi gì thêm nữa. Đúng là sự thật nhưng chưa hẳn hoàn toàn: Bản sao cho chính cô đang nằm trong một ngăn tủ được khóa tại bàn làm việc của cô.

- Tôi muốn cô theo tôi về trụ sở cảnh sát, sô Farrell à. Tôi cho là chúng ta cần phải nói rõ hơn về chuyện này mới được.

- Nhưng không thể nào để căn phòng tôi trong tình trạng như thế này được, - cô phản đối. - Tôi phải sắp xếp lại cho gọn trước. "Mình có vẻ ngu ngốc quá thì phải - cô thầm nghĩ". - Có thể một người nào đó đã giết chết Isabelle vì cuốn nhật ký này đây và ngay cả tôi cũng có thể đã phải chịu chung số phận vào lúc tối hôm nay nếu tôi có mặt tại đây. Đó là điều duy nhất làm cho tôi bận tâm về cảnh bừa bộn của căn phòng tôi.

Bỗng nhiên cô cảm thấy nhưc đầu không chịu được. Mười giờ hơn rồi và đã nhiều giờ qua mà cô chưa hề ăn một miếng gì.

- Việc dọn dẹp có thể chờ, - Sloane nói một cách khô khan. - Hiện giờ chúng ta cần làm sáng tỏ việc này trước.

Nhưng khi họ đến trụ sở cảnh sát, ông lại yêu cầu tranh tra Mars đem cho Lacey một bánh xăng-uyt và một tách cà phê. Sau đó ông nói:

- Bây giờ chúng ta có thể bắt đầu được rồi.

Cũng những câu hỏi đó, được lặp đi lặp lại hàng trăm lần. Cô có biết Heather Landi không? Cô có thấy chuyện này kỳ lạ không, là cuộc gặp mặt bất ngờ trong thang máy cách đây vài tháng, Isabelle Waring lại cho cô đọc quyền bản căn hộ đó? Thế cô đã gặp được Isabelle bao nhiêu lần trong các tuần lễ sau cùng này? Để ăn trưa? Ăn tối? Các cuộc thăm viếng lúc cuối ngày?

- Bà ấy gọi lúc chập tối là "ánh sáng nâu". - Lacey đáp lại gần như ngoài ý muốn, cố moi trong đầu để tìm điều gì đó mới lạ mà nói cho họ. - Hình như đó là tên mà những người đi khai khẩn đầu tiên đặt cho lúc hoàng hôn, bà ấy nói thời gian đó là lúc buồn man mác nhất trong ngày.

- Bà ấy không có bạn nào khác để điện thoại à?

- Tôi chỉ biết là bà thích gọi cho tôi thôi. Có thể bà ta đã nghĩ tôi là một người phụ nữ độc thân sống tại khu Manhattan giống như con gái bà, tôi có thể hiểu được cách cô ấy sống như thế nào, - Lacey trả lời. Có thể hiểu được vì sao cô ấy chết, cô nói liên tiếp ngay sau đó. Cô nhớ lại hình ảnh đau buồn của Isabelle, với đôi gò má cao, đôi mắt to làm cho cô đoán là hồi còn trẻ chắc bà đẹp lắm. - Tôi cho là bà ta nói chuyện với tôi như thể với một người tài xế hoặc với một người pha rượu vậy. Người ta tìm được một người đầy lòng trắc ẩn, một người mà người ta biết là sẽ quên hết những gì mà mình đã nói với người đó một khi lúc khó khăn đã qua đi.

"Không biết ông ta có hiểu những gì mà mình muốn nói không nữa", cô tự hỏi.

Thái độ của thanh tra Sloane không biểu lộ các cảm nghĩ của ông. Ông nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta hãy xem xét bằng cách nào Curtis Caldwell có thể vào được trong phòng của Isabelle Waring. Không có dấu bị cạy cửa. Chắc chắn là Isabelle không thể nào mở cửa cho hắn vô rồi trở về phòng mình nằm lại trước sự hiện diện của hắn. Cô có đưa cho hắn một chìa khóa nào không?

- Đương nhiên là không rồi, - Lacey phần nộ cãi lại. - Nhưng chờ một chút! Isabelle luôn để một chìa khóa trong cái vại nơi cửa ra vào. Bà nói là bà có thói quen đó để khỏi mang theo xâu chìa khóa khi bà phải xuống nhà tẩy thơ từ. Có thể vì thế mà Caldwell đã thấy được và lấy nó. Thế mà tại căn hộ của tôi thì sao? - Cô tức giận hỏi lại. - Làm thế nào một người lạ đã vào được trong đó? Lúc nào cũng có người gác kia mà.

- Thế còn cái ga ra của tòa nhà và cửa ra vào của nhân viên. Thưa cô Farrell, cái được gọi là an ninh của các tòa nhà loại này là chuyện đùa, cô có biết không? Cô sống trong một tòa nhà như thế, tôi nghĩ là cô phải biết điều này chứ!

Lacey hình dung tên Curtis Caldwell, tay cầm súng, chạy đi tìm cô, sẵn sàng giết chết cô. Đây không phải là chuyện đùa đâu! Và cô cảm thấy mình muốn khóc.

- Xin ông làm ơn, tôi rất muốn được về nhà, - cô van xin

Trong một khoảnh khắc cô nghĩ là ông ta sẽ giữ cô lại thêm một lúc nữa, nhưng Sloane lại đứng lên.

- Thôi được rồi, cô có thể về nhà rồi đó cô Farrell, nhưng tôi phải báo cho cô biết là cô có thể bị khép vào tội chiếm đoạt và che giấu vật chứng của nơi xảy ra án mạng.

- Lẽ ra mình phải tham khảo vị luật sư của mình mới đúng, Lacey hồi tiếc. Tại sao mình có thể ngu đến thế được nhỉ?

Ramon Garcia, người quản lý tòa nhà và bà vợ Sonya đang dọn dẹp căn phòng của cô khi vô về đến nơi.

- Chúng tôi nghĩ không thể nào để cho cô sống trong cảnh lộn xộn như thế này được, - bà Sonya nói trong khi đang lau cái tủ côm-mốt trong phòng cô. - Chúng tôi đã để các đồ đạc lại trong tủ rồi, có thể là không đúng theo ý của cô, nhưng xem ra còn hơn là bó chúng nằm rải rác trên sàn nhà.

- Tôi không biết nói gì để cảm ơn lòng tốt của hai người, - Lacey nói.

Căn hộ này đầy cảnh sát khi cô bước ra đi và cô luôn tự hỏi không biết cô sẽ thấy lại nó như thế nào.

Ramoon vừa thay ổ khóa xong.

- Nó do một chuyên gia mở đây, anh ta cho cô biết. Hẳn có những dụng cụ cần thiết. Nhưng tại sao hẳn lại không đụng đến hộp đựng trang sức của cô?

Đó là món đầu tiên mà các nhân viên cảnh sát khuyên cô nên kiểm tra lại trước tiên. Các vòng bằng vàng, các bông tai bằng kim cương và hạt trai mà bà ngoại cô tặng vẫn còn nguyên đó, tại chỗ thường lệ của chúng.

- Tôi nghĩ chắc có lẽ hẳn tìm một thứ khác, - Lacey đáp lại. Giọng của cô dường như đã trở nên yếu ớt và chán nản.

Sonya nhìn cô với ánh mắt đầy thương cảm.

- Sáng mai tôi sẽ trở lại, cô không phải lo gì hết. Đến khi cô trở về, cô sẽ thấy mọi chuyện không chệ vào đâu được.

Lacey tiễn họ ra đến cửa.

- Thế cái then cài còn sử dụng được không? - Cô hỏi Raymon.

Anh ta thử lại.

- Không ai có thể vào được trong nhà một khi cô đã gài nó, trừ khi phải sử dụng một cây búa tạ để phá cánh cửa này. Cô có thể yên tâm mà ngủ ngon.

Cô đóng cửa lại và cài then. Cô lướt nhìn quanh căn hộ của mình và rùng mình.

Không biết mình đã rơi vào cảnh khốn cùng nào đây?